

вый ся счита за свършенъ калугеръ, идеалъ на подвижничество то, за кого то вече не еж страшни никъкъ вы искушенія.

„Въ мірскы тѣ мѣнастыри е по трудно да ся спасе човѣкъ, отъ колко то тука,—казвѣтъ св. горскы тѣ старци;—защо то тамъ калугеры тѣ имѣтъ винагы сношеніе съ міряне тѣ, тѣ виждѣтъ сичкы тѣ мірскы съблазны, жены тѣ ходятъ при тяхъ да ся молятъ, и калугеръ тѣ лесно може да падне въ искушеніе, а у насъ нѣма нищо, кое то може да съблазни калугеръ тѣ; у насъ нѣма жены.“ Дѣйствително, отъ св. Горѣ сж отдалечены сичкы тѣ предмети отъ плотскыи съблазни; калугеры тѣ искрено вярвѣтъ въ цѣломудріе то на земята си и това вѣнкашно цѣломудріе привлача тука много отшельници изъ мірскы тѣ мѣнастыри.

На св. Гора нѣма жены. Ни една отъ тяхъ нѣма право да стѣпи връхъ дѣвственны тѣ брѣгове на калугерско то царство, а нѣкъ ако ли стори това, тя безъ милосърдіе ся испѣжда отъ калугеры тѣ назадъ. Спорѣдъ варваніе то на калугеры тѣ, жена, коя то наръжи святость та на този законъ, тосъ-часъ ще я накаже за това Божія та сила. Тя или ще умрѣ на мѣсто то престѣпленія, или ще ся удави на врьщане отъ св. Горѣ.

Законъ тѣ за нетѣршимость тѣ на женѣ тѣ ся простира връхъ сичкѣ св. Горѣ, тѣй що то даже самъ си турскый тѣ ага и слугы тѣ му, кои то винагы живѣять въ Карей(*), не смѣять да държатъ тамъ жены тѣ си, нѣ ся събирѣтъ съ тѣхъ въ градъ тѣ Ериссо, който е близо при св. Горѣ, нѣ не въ предѣлы гѣ й. Този законъ ся простира даже на животны тѣ, кои то сж принуждены да живѣять съ калугеры тѣ: гѣ охощо тѣй сж разлѣчены съ женскы тѣ, сжщо тѣй пазятъ строго

(*) Карей е малакъ градъ въ центръ тѣ на горѣ тѣ, тя е столица та на св. горско то царство.